

Казвате: Конь е това, той не чувствува като човѣка. — Ако разглеждате нѣщата външно, по форма само, така е. Обаче, като душа, коньтъ не се различава отъ човѣка. Формата, въ която е влѣзла душата на коня, е ограничена, не ѝ дава възможность да прояви качества, каквито проявява въ човѣшкото тѣло. Ако душата на коня влѣзе въ човѣшкото тѣло, тя ще прояви човѣшки качества, каквито формата на коня не позволява. Значи, коньтъ разбира, чувствува нѣщата повече, отколкото вие си представяте. Когато господарьтъ се отнася грубо, жестоко съ своя конь, последниятъ се обръща къмъ Бога съ думитѣ: Господи, вложи повече любовь въ сърцето на моя господарь, да има търпение, да бжде по-снизходителенъ къмъ мене. Азъ съмъ готовъ да изнеса всичкия му товаръ, но да бжде по-спокоенъ, да не бърза толкова. Така се моли коньтъ въ себе си. Ето какъ трѣбва да постъпи разумниятъ господарь съ своя конь. Половината товаръ ще тури на своя грѣбъ, половината товаръ—на грѣба на своя конь, и така ще тръгнатъ двамата, ще се разговарятъ приятелски. Какъвъ човѣкъ е този, който не може да се приравни съ всички души? Какво значи да се приравни човѣкъ съ всѣка душа? Това значи да признае Божественото въ всѣка душа. Който признава Божественото начало въ всѣка душа, той никога нѣма да каже: Това е конь, или това е птица, или това е дърво! Какво си ти тогава? Азъ съмъ човѣкъ, който разрешавамъ великитѣ въпроси на живота. Който разрешава така, той неизбѣжно ще се натъкне на редъ противоречия въ живота. Богъ всѣки моментъ наблюдава, какъ човѣкъ постъпва съ животнитѣ, съ растенията, и отъ това сѣди за самия него.

Тъй щото, като ни наблюдава, всѣки моментъ Богъ се радва, или скърби. Той скърби, когато на-